

Romaanin päähenkilöt Heathcliff ja Catherine ovat rakastuneita toisiinsa, mutta eivät voi kuitenkaan ilmaista rakkauttaan julkisesti, koska Catherine on naimisissa Edgar Lintonin kanssa. Catherine on sairastunut vakavasti, minkä takia Heathcliff kokee välttämättömäksi päästä Catherinen luo. Heidän seuranaan on vain taloudenhoitaja Nelly.

Humiseva harju

Heathcliff oli laskeutunut toiselle polvelleen syleilemään häntä. Hän yritti nousta, mutta Catherine tarttui hänen tukkaansa ja piti häntä polvistuneena.

“Tahtoisin pitää sinua näin”, Catherine sanoi katkerasti, “kunnes molemmat olisimme kuolleita.! En välittäisi viitä, mitä kärsit. En välitä vähääkään kärsimyksestäsi. Miksi Sinä et saisi kärsiä? Minäkin kärsin! Unohtatko minut? Oletko onnellinen, kun minut on kätkeyty maan poveen? Sanotko kahdenkymmenen vuoden kuluttua: ‘Tuossa on Catherine Earnshaw`n hauta. Rakastin häntä kauan sitten ja olin onneton menettäessäni hänet, mutta nyt se on ohi. Olen rakastanut monia muita sen jälkeen: lapseni ovat minulle rakkaampia kuin hän oli, enkä kuollessani iloitse siitä, että joudun hänen luokseen; minä suren, että minun täytyy jättää heidät!’ Sanotko sinä niin Heathcliff?”

“Älä kiduta minua, pian olen yhtä hullu kuin sinä itse”, huusi Heathcliff kiskaisten päänsä vapaaksi ja purren hammasta.

Nämä kaksi tarjosivat sivulliselle oudon ja pelottavan näyn. Catherinella olikin syytä pitää taivasta eräänlaisena karkoituspaiikkana, ellei hän aineellisen ruumiinsa kera vapautuisi myös siveellisistä ominaisuuksistaan. Hänen kasvonsa kapeine poskineen, verettömine huulineen ja säkenöivine silmineen ilmaisivat hillitöntä kostonhalua ja yhteenpuristuneiden sormiensa välissä hänellä oli hiuksia, joita hän oli kiskonut Heathcliffin päästä. Heathcliff oli, noustessaan toisen kätensä tukemana, tarttunut toisella kädellään Catherinen käsivarteen, ja niin huonosti Catherine kesti hänen hellyyden osoituksensa, että kun hän päästi Catherinen käsivarren, näin sen kalpeassa ihossa neljä sinistä sormen jälkeä.

“oletko paholaisen riivaama”, jatkoi Heathcliff raivostuneena, “koska puhut tuolla tavalla, vaikka olet kuolemaisillasi? Etkö käsitä, että kaikki nuo sanat painuvat mieleeni, syöpyvät yhä syvemmälle, kun olet poistunut luotani? Tiedät valehtelevasi sanoessasi, että minä olen sinut surmannut, tiedät myös, että yhtä hyvin voisin unohtaa oman elämäni kuin sinut! Eikö sinun julmalle itsekkyydellesi riitä se, että minä saan kiemurrella kuin helvetin tuskissa sillä aikaa kun sinä lepäät rauhassa?”

“En minä lepää rauhassa”, huokaisi Catherine, jonka liikasi kiihtynyt sydän löi niin rajusti ja epäsäännöllisesti, että se kuului ja näkyi ja aiheutti ruumiillista heikkoutta.